

باب شصتم - لوح مبارک در جواب سؤالات تسعه

حضرت عبدالبهاء

نسخه اصل فارسی

از آثار حضرت عبدالبهاء - مائده آسمانی، جلد ۲، صفحه ۷۵ - ۷۸

باب شصتم - لوح مبارک در جواب سؤالات تسعه

تبریز ارومیه جناب وحید حضرت لسان حضور علیه بهاء الله الاهی

هو الله

ای وحید فرید، نامه پنجم محرم ۱۳۲۹ رسید هر چند روز پیش نامه مفصلی بشما مرقوم گردیده که هنوز مسوده مانده و بر کاغذ مخصوص نقل نگردیده بود که این نامه رسید معذک با عدم آنی فرصت جواب مختصر مرقوم میگردد تا بدانی که محبت بچه درجه است اما از اختصار جواب معذور دارید.

جواب سؤال اول بعد الاعظم میفرماید این بیان مشروط بثبوت بر میثاق و امتثال امر بود بعد از مخالفت البتّه سقوط است چنانکه در الواح تصریح میفرماید و جمیع ناقضین حتی نفس مرکز نقض نیز معترف باین نص قاطع هستند که بصراحت جمال مبارک میفرماید که میرزا محمد علی اگر آنی از ظلّ امر منحرف شود معدوم صرف بوده و خواهد بود چه انحرافی اعظم از نقض میثاق است چه انحرافی اعظم از مخالفت امر است چه انحرافی اعظم از تکفیر مرکز میثاق است چه انحرافی اعظم از تألیف رسائل و شبهات و نشر در آفاق بر ضدّ مرکز عهد است چه انحرافی اعظم از افتراء بر عبدالبهاء است چه انحرافی اعظم از فساد در دین الله است چه انحرافی اعظم از اتفاق با اعدای عبدالبهاست چه انحرافی اعظم از تقدیم لوائج بر ضدّ او پادشاه ظالم سلطان مخلوع عثمانیان است و قس علی ذلک این انحراف نیست بلکه بجمیع قوی مخالفت و بغضا و عداوت بعبدالبهاء مظلوم آفاقست دیگر بعد الاعظم چه حکمی دارد و اغصان محصور در اشخاص نه تسلسل دارد هر یک ثابت مقبول و هر یک متزلزل ساقط چنانکه در الواح و زیر منصوص است .

و اما کلمه اصطفتی در قرآن البتّه قرائت فرموده‌اید که میفرماید ثمّ اورثنا الکتاب الذین اصطفتینا من عبادنا ففهم ظالم لنفسه و منهم مقتصد و منهم سابق بالخیرات یعنی نفوسی که اصطفا شده‌اند بر سه قسمند از جمله یک قسم ظالم لنفسه است و همچنین بعد الاعظم را ملاحظه فرما که میفرماید و ما بعد الحقّ الا الضلال المبین.

ORIGINAL

اما حقوق بعد از وضع مصارف سنه کامله آنچه زياده باقی بماند حقوق بر آن تعلق يابد ولکن نقود و مالی که ممر معاش باشد و یکدفعه حقوق آن داده شده يا ملکی که حقوق آن داده شده اگر ربح آن کفایت مصارف کند و بس دیگر حقوق بر آن تعلق نگیرد

و اما در آیه فرقان فی يوم کان مقدار خمسین الف سنه مقصد آنست که امور عظیمه و وقایع کلّیه و حوادث بینهایه که ظهور و اجرائش منوط بمدّت خمسین الف سنه است در آن يوم واحد مجری گردد اینست که در مقام دیگر در ملح بصر میفرماید و مقصود از این آیه يوم ظهور جمال ایهاست که بمقدار خمسین الف سنه است نه خمسین الف سنه چنانکه گفته میشود یکساعت فراق مقدار هزار سال است

اما آیه مبارکه من یدعی امراً قبل اتمام الف سنه بیان مقدار نیست الف سنه است یعنی هزار سال معروف مشهور که در عرف علمای ریاضی مسلم و مقرر و نزد ناس محقق و مصطلح است و انذارات بطاء¹ هنوز اتمام نگردیده و همچنین بشارات نبوت اول دانیال حسابش از بدایت بعثت حضرت رسول است که تقریباً بحساب هجرت هزار و دویست و هشتاد میشود و نبوت ثانی بحساب سنه هجریست یعنی از بدایت هجرت پس هزار و سیصد و سی و پنج هنوز نیامده است.

و اما در مکاشفات یوحنا مقصد از وحش که عدد اسمش ششصد و شصت و شش است مقصود از عدد تاریخ سنه است زیرا آن وحش که پادشاه اموی است در سنه ۶۶۶ میلادی ظهور یافت و این خبر راجع بارض مقدّس بود

و اما شعر سلطان حسین اخلاطی عدد یا علی محمد است و سنه ظهور را تصریح نموده که بعد الراء و غین است تصرف در حقوق جزئی و کلّی جائز ولی باذن و اجازه مرجع امر و اما حضور بعثه مقدّسه مشروط باذن است.

و اما مسئله یبارک سریر الطاء سنین لک انشاء الله و اراد و لا تقل لشیء انّی فاعل ذلک غداً الا ان یشاء الله و علیک البهاء الابهی ع ع انتهى

1. مراد: ارض طاء یعنی طهران است.